

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Alia Group Ltd Organizační složka**, se sídlem Vlkov 61, Děkov, IČ: 28380142, zast. JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Rakovník, Vysoká 267/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2009 č.j. 113470/2009/KUSK

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15.7.2009 č.j. 113470/2009/KUSK a rozhodnutí Městského úřadu Rakovník ze dne 19.5.2009 č.j. OŽP/810/2009-01R se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jiřího Běleckého.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Rakovník, odboru životního prostředí ze dne 19.5.2009, zn.: OŽP/810/2009-01R (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 246/1992 Sb.) porušením ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., tím, že dne 25.8.2008 v 14.00 hod., dne 2.9.2008 v 15.30 hod. až 15.35 hod., dne 5.9.2008 v 8.30 hod. až 8.40 hod., dne 9.9.2008 v 10.00 hod. až 11.00 hod. a v 15.15 hod. až 15.20 hod., dle fotodokumentace, která byla předložena Obecním úřadem Děkov správnímu orgánu I. stupně dne 24.9.2008 pod č.j.: OŽP/6120/2008 a dále ve dnech 23.1.2009

v 9.30 hod., dne 27.1.2009 ve 13.13 hod. a dne 28.1.2009 ve 14.38 hod., dle fotodokumentace předložené dne 10.2.2009 rovněž Obecním úřadem Děkov pod č.j.: OŽP/810/2009, nezabezpečil chovaná zvířata, která unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. Tím došlo k porušení ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., protože uvedené ustanovení zákona ukládá chovateli povinnost učinit opatření proti úniku zvířat. Zákon č. 246/1992 Sb., nijak nespecifikuje, jaká opatření musí chovatel učinit, ale tato opatření musí zamezit úniku chovaných zvířat. V tomto případě dochází k naplnění skutkové podstaty týrání zvířat, která je vymezena v § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., který uvádí, že za týrání se považuje pod písm. k) – chov zvířat v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení a dále pod písm. x) jiné jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířat. Za výše uvedený správní delikt správní orgán I. stupně podle § 27a odst. 17 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb., uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně nesouhlasil se zamítnutím odvolání a označil postup správních orgánů obou stupňů, stejně jako jejich právní posouzení věci a skutková zjištění, za nesprávné. Konkrétně namítl, že řízení před orgánem I. stupně bylo postiženo procesní vadou spočívající v tom, že ve věci rozhodoval Ing. L.T., který měl být z projednávání záležitosti vyloučen, a to z důvodu jeho podjatosti. Při rozhodování o námitce podjatosti správní orgán I. stupně vycházel výhradně ze sdělení tohoto referenta. Žalobci je přitom známo, že Ing. T. a pan R., jenž se v dané věci angažuje, jsou přátelé a účastní se společně akcí honebního sdružení. Správní úřad měl dle mínění žalobce k věci vyslechnout pana R., případně si vyžádat zprávu daného spolku, jestli se Ing. T. účastní jejich činnosti. Žádné podrobnější šetření k námitce podjatosti ale provedeno nebylo. Žalobce má za to, že při bližším zkoumání by vyšlo najevo, že pan R. je také blízkým příbuzným starostky obce Děkov, přičemž podnět na prošetření podezření ze správního deliktu správní úřad obdržel právě od obecního úřadu Děkov. Dále žalobce poukázal na to, že Honební společenství Děkov bylo účastníkem petice z roku 2008, která směřovala proti podnikání matky vedoucího organizační složky žalobce, Ing. K., v zemědělství. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil své rozhodnutí, že Ing. L. T. není v dané věci vyloučen, ačkoliv správní orgán vyšel zcela jednoznačně z neúplně zjištěného skutkového stavu, když své rozhodnutí založil výhradně na vyjádření dotčeného referenta.

Žalobce dále spatřuje vadu řízení v tom, že nebylo spolehlivě prokázáno, že by k předmětným únikům zvířat došlo právě dne 25.8.2008 v 14:00 hod., dne 2.9.2008 v 15:30 hod. až 15:35 hod., dne 5.9.2008 v 8:30 hod. až 8:40 hod., dne 9.9.2008 v 10:00 hod. až v 11:00 hod. a v 15:15 hod. až 15:20 hod. Uvedl, že správní orgán vyšel z fotodokumentace a zřejmě z dat a časových údajů na fotografiích. Tyto údaje však lze snadno měnit a nemohou být dostatečným podkladem pro časové vymezení skutku a jednotlivých dílčích útoků. Podobně je možné za přispění současných technologií manipulovat i se zobrazenými objekty na fotografii. Totéž lze dle žalobce tvrdit i o únicích zvířat, k nimž mělo dojít dne 23.1.2009 v 9:30 hod., dne 27.1.2009 ve 13:13 hod. a dne 28.1.2009 ve 14:38 hod. Namítl, že k časovým údajům nebyli slyšeni svědci ani nebyl blíže zjišťován skutkový stav. K tvrzení žalovaného, že vzhledem k množství, kvalitě a zdroji fotodokumentace není důvod pochybovat o pravosti fotodokumentačního materiálu, žalobce uvedl, že mohlo být zaznamenáno protiprávní

jednání, jež nelze vzhledem k časovému odstupu dle správního řádu projednat a žalobce za ně sankcionovat, případně se mohlo jednat o únik hospodářských zvířat jiného subjektu, který byl nafocen v jiné lokalitě apod. Uzavřel, že přesně časově vymezený skutek, jak je určen ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně, se nezakládá na zjištěních plynoucích z provedeného dokazování a činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými.

Žalobce se rovněž neztotožňuje s právní kvalifikací protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu. V této souvislosti uvedl, že správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí o metodická doporučení a stanoviska Ústřední komise pro ochranu zvířat, která však nejsou pramenem práva a správní orgán jimi nemůže být vázán a nemůže jimi ani argumentovat. Nelze tedy vycházet z definice, že již samotné umožnění úniku zvířete je jeho týráním, když tato není obsažena v zákoně. Žalobce trvá na tom, že zvířata netýral, tedy že ve smyslu zákona č. 246/1992 Sb., nevyvolával nepřiměřené působení stresových vlivů, nebo jinak přispěl k utrpení zvířat. Žalobce je přesvědčen, že zvířatům neumožnil ani „únik“. Uvedl, že se nemůže jednat o únik zvířat, pokud byl prostřednictvím Ing. K. zvířatům nablízku. Nic na tom nemění skutečnost, že Ing. K. nebyl na předmětných fotografiích zachycen. Dle žalobce lze na celou situaci nahlížet tak, že žalobce zvířata mohl přechodně nechat pást mimo své pastviny. Rovněž namítl, že žalovaný se s touto (odvolací) námitkou vůbec nevypořádal a pouze poukázal na to, že zákon č. 246/1992 Sb., nespecifikuje, jaká opatření musí chovatel učinit, ale tato opatření musí zamezit úniku chovaných zvířat.

Pokud žalobce připustil, že dne 23.1.2009 skutečně zvířata ze zabezpečené pastviny unikla, bylo to poté, co byl elektrický obvod přerušen zábranou. Tento výpadek byl způsoben vyšší mocí nebo jinou osobou. Stávalo se, že občané Děkov na svých procházkách se psy dobytek vyplašili a ten se dostal mimo ohradu. Dle mínění žalobce tak není dána dle ust. § 27 odst. 4 zákona č. 246/1992 Sb., jeho absolutní objektivní odpovědnost. Pokud někdy došlo k úniku zvířat, jednalo se o cizí zavinění, za něž žalobce nemůže nést odpovědnost. Žalobce dostatečným způsobem prokázal, mimo jiné při místním šetření, že vynaložil veškeré potřebné úsilí, které bylo po něm možno spravedlivě požadovat, aby úniku zvířat zabránil. Zdroj elektrické energie, který napájel ohradník instalovaný v obvodu dané pastviny, byl v březnu 2007 poškozen protiprávním jednáním obyvatele obce Děkov. V zájmu smírného vyřešení věci místostarosta obce p. Zelenka přislíbil opravu a připojení zdroje na ohradník. Obec v tomto směru však nikdy neučinila žádné opatření, naopak žalobce našel jiné připojení a opravil ohradníky. Správní orgán při místním posouzení spojeném s ústním jednáním v Děkově dne 23.4.2009 také konstatoval, že některé úseky pastvin jsou nově zabezpečené el. ohradníkem, zároveň však připustil, že vzhledem k velikosti a rozlehlosti celého pastevního areálu je velký problém udržet el. ohradník v provozuschopném stavu. Žalobce navíc prostřednictvím Ing. K. zabezpečuje stádo tak, že jej hlídá. Správní orgán pak došel k závěru, že vzhledem k velikosti ploch nelze vyloučit ani poškození ohradníku cizí osobou. Pokud někdy k úniku zvířat došlo, nese na tom dle názoru žalobce do značné míry vinu chování Honebního společenstva Děkov. Toto sdružení v dané lokalitě pečuje o divokou zvěř, zejm. srnčí a černou zvěř, která je přemnožena. Společenstvo nesnižuje její počet na únosnou míru, a proto také žalobci tato zvěř způsobuje škodu. Divoká zvěř také ničí ohradníky. Honební společenstvo při péči o divokou zvěř hospodáři na pozemcích žalobce, kde zvěř přikrmuje, tato si zvykla se na těchto pozemcích trvale zdržovat a plaší žalobcův dobytek. Žalovaný k těmto argumentům žalobce nijak nepřihlédl, pouze trval na tom, že tato tvrzení jsou účelová a irelevantní. Tento postoj považuje žalobce za nesprávný, neboť mu nelze přičítat únik zvířat, pokud vynaložil veškeré potřebné úsilí, které bylo možné po něm spravedlivě požadovat.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že každý chovatel hospodářských zvířat, který si hodlá pořídit farmu (objekt) s větším počtem kusů hospodářských zvířat, by měl dopředu zajistit dostatečné a účelné zabezpečení chovaných zvířat proti jakémukoliv jejich budoucímu případnému úniku, resp. by si měl, pokud je to k naplnění uvedeného účelu vhodné, zajistit dostatečný počet pracovníků k zajištění takového chovu zvířat, aby tento byl plně v souladu s platnými právními předpisy. Zabránit úniku chovaných zvířat je důležité zejména s ohledem na zdraví a tzv. pohodu chovaných zvířat, kdy pohodou zvířat se rozumí vyvážený stav, ve kterém je zvíře schopno se vlastními silami bezproblémově vyrovnat s působením životního prostředí. Zabránění úniku chovaných zvířat je stěžejní pro bezpečnost samotných chovaných zvířat. Toulavé zvíře může být totiž usmrceno podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“). Dle § 10 odst. 1 zákona o myslivosti je zakázáno vlastníkům domácích zvířat, včetně zvířat ze zájmových chovů a zvířat z farmových chovů zvěře, nechat je volně pobíhat v honitbě mimo vliv svého majitele nebo vedoucího. Myslivecká stráž je oprávněna dle ust. § 14 odst. 1 písm. g) zákona o myslivosti usmrcovat po předchozím písemném oznámení místně příslušnému obecnímu úřadu zdivočelá hospodářská zvířata a dále volně se pohybující označená zvířata z farmových chovů zvěře ve vzdálenosti větší než 200 metrů od nehonebního pozemku, na němž je farmový chov provozován. Zabránit úniku chovaných zvířat je nepochybně důležité i z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Ustanovení § 60 odst. 11 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ukládá vlastníkově či držiteli domácích zvířat povinnost zabránit pobíhání těchto zvířat po pozemní komunikaci. Ve smyslu § 127 občanského zákoníku se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek. Dle mínění žalovaného s ohledem na shora uvedené neobstojí tvrzení žalobce, že zvířata mohl nechat přechodně pást mimo své pastviny. Takové tvrzení žalobce nikdy jakkoliv nedoložil jakýmkoliv právním titulem k užívání pozemků mimo jeho pastviny k pasení hospodářských zvířat v jeho vlastnictví. Žalobce ve svém odvolání sám připouští možnost úniku chovaných zvířat v jeho vlastnictví z pastviny, což bylo opakovaně dostatečně a náležitě zdokumentováno. Místním šetřením byly navíc zjištěny závažné nedostatky na zařízení, jímž žalobce zabezpečuje chovaná zvířata proti úniku. Žalobce zcela účelově přisuzuje veškeré zdokumentované opakující se úniky jeho zvířat působení vyšší moci nebo třetí osoby. Jak je ale správnímu úřadu známo ze spisu dokumentujícího průběh předmětného řízení, úniky chovaných zvířat byly opakované a ani v jednom případě se žalobci nepodařilo spolehlivě prokázat tvrzení cizího zavinění. Ani argumenty týkající se rozlehlosti pastvin či osobní účasti žalobce při hlídání stáda nezabývají chovatele povinnosti vyplývající z ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., tj. povinnosti chovatele učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat. Tvrzení žalobce, že se na úniku hospodářských zvířat v jeho vlastnictví podílí Honební společenství Děkov tím, že nereguluje přemnoženou srnčí a černou zvěř a způsobuje tak žalobci škodu, nebylo žalobcem jakkoliv prokázáno a dále nebyla uvedena ani případná přímá souvislost takového tvrzení s výrokem napadeného rozhodnutí. Takové tvrzení žalobce je tedy neprokázané a v posuzované věci irrelevantní. Žalobce má právo, v případě, že jeho tvrzení jsou oprávněná, učinit právní kroky směrem k Honebnímu společenství Děkov.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Oznámením ze dne 23.2.2009, zn.: OŽP/810/2009 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 27a odst. 4 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., porušením ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., ke kterému mělo dojít 25.8.2008 v 14:00 hod., dne 2.9.2008 v 15:30 hod. až 15:35 hod., dne 5.9.2008 v 8:30 hod až 8:40 hod., dne 9.9.2008 v 15:15 hod. až 15:20 hod., když dle fotodokumentace, která byla předložena Obecním úřadem Děkov správnímu orgánu I. stupně dne 24.9.2008 pod č.j.: OŽP/6120/2008, nebyla zabezpečena chovaná hospodářská zvířata proti jejich úniku. Zvířata se opakovaně volně pohybovala po obci Děkov a jejím okolí, kdy jejich pobíháním docházelo k ničení soukromého majetku. Dále byl dne 10.2.2009 pod č.j.: OŽP 810/2009 v důsledku opakovaných stížností občanů na téměř denní volný pohyb hospodářských zvířat dán Obecním úřadem Děkov podnět k zahájení tohoto správního řízení. Dle fotodokumentace, nebyla zabezpečena chovná zvířata a tato ve dnech 23.1.2009 v 9:30 hod., dne 27.1.2009 ve 13.13 hod a dne 28.1.2009 ve 14:38 hod unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. Z výše uvedeného vyplývá podezření na opakované porušení ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., které ukládá chovateli povinnost učinit opatření proti úniku zvířat. Zákon č. 246/1992 Sb., nijak nespecifikuje, jaká opatření musí chovatel učinit, ale tato opatření musí zamezit úniku chovaných zvířat.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 24.3.2009, zn.: OŽP/810/2009, jehož předmětem bylo projednání výše uvedeného správního deliktu, žalobce mj. vznesl námitku podjatosti vůči Ing. L. T., kterou odůvodnil tím, že se jmenovaný zná s mysliveckým hospodářem p. R. a účastní se mysliveckých akcí v Děkově.

Usnesením ze dne 18.5.2009, zn.: OŽP/810/2009/U vedoucí oddělení zemědělství a lesního hospodářství správního orgánu I. stupně rozhodl podle ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) o námitce podjatosti vznesené žalobcem tak, že Ing. Libor T., referent myslivosti, rybářství správního orgánu I. stupně není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o projednání správního deliktu vedeného proti žalobci. V odůvodnění rozhodnutí vedoucí oddělení nejprve poukázal na skutečnost, že Zdeněk R. nepodal podnět na prošetření podezření ze spáchání správního deliktu a ani nebyl účastníkem v probíhajícím řízení o správním deliktu. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že Ing. Libor T. se zná a jedná se Zdeňkem R. z titulu svého pracovního zařazení a pracovní náplně na úseku myslivosti, protože Zdeněk R. je předsedou a statutárním zástupcem honebního společenstva v honitbě Děkov. Z titulu funkce referenta myslivosti Ing. T.jedná se Zdeňkem R. za účelem plnění povinností vyplývajících ze zákona o myslivosti. K dané skutečnosti Ing. T. uvedl, že se nezúčastňoval žádných mysliveckých akcí v Děkově, pouze v rámci své pracovní náplně na úseku myslivosti prováděl cca před 6 lety kontrolní činnost v této honitbě. K panu R.jej nepojí žádné přátelství, ani k němu nemá žádný bližší vztah. Vedoucí oddělení dále konstatoval, že k vyloučení oprávněné úřední osoby je nezbytné, aby existovaly důvodné pochybnosti o její nepodjatosti, která sama nemusí být spolehlivě prokázána. Samotný fakt, že se oprávněná úřední osoba zná s mysliveckým hospodářem Z.R., který není v postavení účastníka řízení, pouze je obyvatelem obce Děkov, sám o sobě

k založení takových pochybností nestačí. Ani podrobnějším šetřením nebylo prokázáno, že by kromě zmíněného faktu existovaly další skutečnosti zakládající pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok byl citován shora, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve poukázal na skutečnost, že z vyjádření Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj, Inspektorátu Rakovník ze dne 15.12.2008, č.j.: OŽP 7598/2008 vyplynulo, že chovaná zvířata patří žalobci. Na základě tohoto zjištění správní orgán I. stupně usnesením ze dne 17.12.2008 pod č.j.: OŽP 6790/2008/Ú podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavil správní řízení vedené s W. K., protože W. K. není chovatelkou zvířat. Správní orgán I. stupně dále poukázal na skutečnost, že dne 18.5.2009 bylo vydáno samostatné usnesení č.j. 810/2009/U, kterým bylo rozhodnuto o tom, že Ing. L.T. není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o projednání správního deliktu. Ke skutečnostem uvedeným žalobcem při projednávání deliktu správní orgán sdělil, že možné zavinění druhou osobou nelze vyloučit, ale to nemůže být v žádném případě jediný důvod, proč chovaná hospodářská zvířata utíkají z ohrazených prostor (pastvin). Každý chovatel zvířat by měl vytvořit pro svá hospodářská zvířata takové podmínky, aby nedocházelo k porušování zákona a pokud je nevytvoří, musí počítat s možnými postihy. V tomto případě se ukazuje, že zabezpečení hospodářských zvířat je nedostatečné, bez ohledu na existenci dlouhodobě velmi vážně narušených vzájemných vztahů mezi žalobcem, obyvateli obce Děkov a rovněž obecním úřadem Děkov. Protože pastviny jsou rozlehlé a zaujímají jednak vlastní pozemky žalobce, ale také jiné pozemky, je možné, že základní problém je v neujasněných vlastnických vztazích. Správní orgán I. stupně však není kompetentní k tomu, aby tyto skutečnosti posuzoval a řešil, protože mu to ze zákona nepřísluší. Může tedy posuzovat celý případ pouze podle zákona č. 246/1992 Sb.

Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že z důvodu objektivního posouzení zabezpečení chovaných hospodářských zvířat a prokázání tvrzení žalobce vyrozuměl žalobce o místním posouzení spojeném s ústním jednáním přímo v obci Děkov, které proběhlo dne 23.4.2009. Při tomto místním posouzení byla provedena prohlídka všech pastvin obhospodařovaných žalobcem a zjištěné skutečnosti byly uvedeny do protokolu, podle kterého *„některé úseky pastvin jsou nově zabezpečené el. ohradníkem, v některých místech však oplocení nevyhovuje, v těchto místech je možný volný únik hospodářských zvířat. Vzhledem k velikosti a rozlehlosti celého pastevního areálu je velký problém udržet el. ohradník v provozuschopném stavu. Žalobce zabezpečuje v současné době stádo tak, že dobytek hlídá a dále nefunkční části ohradníku obnovuje. Z průběhu celého místního šetření byla pořízena fotodokumentace, která je součástí spisu. Tak, jak již bylo uvedeno, vzhledem k velikosti pastevního areálu nelze vyloučit ani poškození ohradníku cizí osobou, a tak může dojít též k úniku chovaného stáda. Závěrem místního posouzení žalobce konstatoval, že se mu podařilo sehnat finanční prostředky a nakoupit kvalitnější zabezpečení pastvin a tím zabránit únikům zvířat, ke kterým v minulosti docházelo“*.

Správní orgán I. stupně uvedl, že při posouzení celého případu vycházel ze zákona č. 246/1992 Sb., metodických doporučení a stanovisek Ústřední komise pro ochranu zvířat, kde je např. v květnu 2005 uveden odborný názor na tuto problematiku, podle něhož *„zákon o ochraně zvířat vysloveně nedefinuje, co to je únik zvířete a jakým způsobem je nutné tomuto úniku zabránit. Cílem takové úpravy je, aby mohlo být v praxi posouzeno, zda se jedná o únik zvířete a aby únik i zabezpečení zvířete byly posouzeny vždy vzhledem k okolnostem jednotlivého případu. Zákon nevymezuje, jaká opatření proti úniku má chovatel učinit nebo*

jaká opatření jsou považována za vhodná či dostatečná. Unik lze tedy vykládat tak, že se jedná o vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti zvířete jeho chovatelem, kdy chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování. Je věcí chovatele, jak zabezpečí, aby zvíře neuniklo“. Rovněž je v tomto stanovisku uvedeno: „Již samotné umožnění úniku zvířete je jeho týráním. Podle ust. § 4 písm. j) zákona č. 246/1992 Sb., se za týrání považuje vyvolávat nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy a podle písm. k) téhož ustanovení se za týrání považuje rovněž chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.“ V souladu s tímto stanoviskem je dále v § 4 písm. x) zákona uvedeno „jiné jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete“. Správní orgán konstatoval, že je jisté, že k těmto případům došlo, což ani žalobce nevyklučuje, když uvedl, že v minulosti k únikům zvířat docházelo.

K otázce splnění povinnosti zamezení úniku zvířat správní orgán konstatoval, že nejsou rozhodné pro uvedený správní delikt. Správní delikt je projednáván a řešen podle zákona č. 246/1992 Sb., a v průběhu správního řízení nelze řešit typické občanskoprávní spory podle § 127 občanského zákoníku. Při projednávání správního deliktu žalobce uváděl skutečnosti, které přímo nesouvisely s úniky zvířat. Je jasné, že se jedná o dlouhodobě velmi špatné a neřešené sousedské vztahy, které se řeší prostřednictvím poukazování na porušování zákona č. 246/1992 Sb. Ve skutečnosti by se celá záležitost měla řešit na úrovni občanskoprávního sporu, ať už ve vztahu k vlastnictví pozemků, budov a podobně, ale i ve vztahu k narušenému soužití jednotlivých obyvatel v obci Děkov. Přesto správní orgán I. stupně uzavřel, že skutečně došlo k porušení zákona na ochranu zvířat proti týráním, a to tím, že bylo porušeno ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., a podle § 4 odst. 1 písm. k) a x) tohoto zákona došlo k týráním zvířat. Uvedenému nasvědčuje skutečnost, že žalobce poté, co byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu dána možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu, na závěr místního posouzení spojeného s ústním jednáním přímo v obci Děkov dne 23.4.2009 uvedl, že k únikům zvířat v minulosti docházelo.

Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce je vinen ze spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu celého řízení nebylo prokázáno, že by žalobcem chovaná hospodářská zvířata byla dostatečně zabezpečena. Naopak je doloženo, že zvířata unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. Uvedená fotodokumentace dokládá, že úniky chovaných hospodářských zvířat jsou dlouhodobou záležitostí a tato situace se opakuje již od roku 2005, kdy snaha o vyřešení ze strany Obecního úřadu Děkov nebyla účinná.

Správní orgán poté uvedl, že uložil pokutu na spodní hranici uvedené v ust. § 27a odst. 17 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se žalobce snaží zabránit opakovaným únikům zvířat tím, že pastviny stále zabezpečuje a je si vědom toho, že k porušení zákona č. 246/1992 Sb., docházelo. Rovněž bylo správním orgánem I. stupně přihlédnuto ke skutečnosti, že se jedná o první projednání správního deliktu, a k počtu zvířat, která unikla. Správní orgán uzavřel, že výše uložené pokuty nemůže být pro žalobce v žádném případě likvidační, ale je spíše varováním.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné žalobní body jako v následně podané žalobě.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobcově

námítce podjatosti vůči Ing. T. uvedl, že se jí správní orgán I. stupně zabýval v samostatném usnesení č.j.: OŽP/81/2009/U ze dne 18.5.2009, jímž bylo rozhodnuto a řádně odůvodněno, že Ing. T. není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci předmětného správního deliktu. K tomu, že žalobce přičítá únik zvířat z pastviny „vyšší moci nebo jiné osobě“ a namítá, že zdroj elektrické energie, který napájel ohradník instalovaný v obvodu dané pastviny, byl v březnu 2007 poškozen protiprávním jednáním obyvatele obce Děkov, žalovaný uvedl, že z průběhu řízení je známo, že úniků byla řada, avšak ani v jednom případě se nepodařilo prokázat cizí zavinění. Domněnka nebo neprokázané označení vyšší moci či jiné osoby jako původce opakovaného úniku zvířat proto dle žalovaného nejsou akceptovatelné a mají charakter účelového tvrzení. K argumentaci žalobce, že vzhledem k velikosti a rozlehlosti celého pastevního areálu je velký problém udržet el. ohradník v provozuschopném stavu a že žalobce zabezpečuje stádo tak, že jej hlídá, žalovaný podotkl, že ani rozlehlost pastevního areálu ani osobní účast při hlídání stáda nezbavují chovatele povinnosti vyplývající z ust. § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. Tento zákon nijak nespecifikuje, jaká opatření musí chovatel učinit, ale tato opatření musí zamezit úniku chovaných zvířat. Totožné stanovisko zastává Ministerstvo zemědělství, odbor živočišných komodit, resp. Ústřední komise na ochranu zvířat jakožto odborný poradní orgán ministra zemědělství.

Žalovaný poznamenal, že z místního posouzení konaného správním orgánem I. stupně dne 23.4.2009 mj. vyplynulo, že „*Některé úseky pastvin jsou nově zabezpečeny elektrickým ohradníkem, v některých místech však oplocení nevyhovuje, v těchto místech je možný volný únik hospodářských zvířat.*“ Dále uvedl, že každý chovatel zvířat by měl vytvořit pro svá zvířata takové podmínky, aby nedocházelo k porušování zákona a pokud je nevytvoří, musí počítat se zákonnými postihy. K odvolací námítce žalobce, že na úniku hospodářských zvířat se podílí Honebního společenstvo Děkov tím, že nereguluje přemnoženou srnčí a černou zvěř a žalobci tak způsobuje škodu, žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že nebyla prokázána přímá souvislost tohoto tvrzení s výrokem napadeného rozhodnutí ani jeho pravdivost, považuje toto tvrzení za irelevantní. K tvrzení, ve kterém žalobce zpochybňuje hodnověrnost fotodokumentačního materiálu a vyslovuje podezření z manipulování s časovými údaji i zachycenými objekty, žalovaný podotkl, že vzhledem k množství, kvalitě a zdroji fotodokumentace (Obecní úřad Děkov a Policie ČR) není důvodu o pravosti fotodokumentačního materiálu pochybovat. Žalobcovo tvrzení o nainscenování zvířat na hřbitov či obviňování autorů fotografií ze záměru poškodit osobu žalobce jsou nedoložená, neprokazatelná a je nutno je považovat za účelová.

Žalovaný konstatoval, že v průběhu celého šetření se nepodařilo prokázat, že by hospodářská zvířata byla řádně zabezpečena proti úniku. Naopak bylo doloženo, že unikat mohla, a také to, že skutečně opakovaně unikala a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. Vlastní únik hospodářských zvířat ostatně žalobce ve spisovém materiálu uznává.

Závěrem žalovaný vyslovil souhlas s výší uložené pokuty a souhlasil i s odůvodněním výše pokuty, jejíž výše má mít pro žalobce především výchovný účel. Uzavřel, že správní orgán I. stupně dodržel všechny povinné zásady správního řízení a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí nezjistil žádná procesní či věcná pochybení, pro která by bylo nutno rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit nebo změnit.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako chovatel hospodářských zvířat dopustí správního deliktu tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat nebo nemá k dispozici nástroje a pomůcky uvedené v § 11 odst. 2.

Podle § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., chovatel je povinen učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat a mít pohotově k dispozici nástroje a pomůcky k okamžitému poskytnutí první pomoci, pomoci při porodu či náhlém onemocnění a vlastní vyprošťovací náradí odpovídající druhu chovaných zvířat a používané technologii, zařízení k nakládce a vykládce zvířat, jakož i nástroje k okamžitému omráčení a vykrvení hospodářského zvířete při nutné porážce.

Podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona č. 246/1992 Sb., se za týrání považuje chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.

Podle § 4 odst. 1 písm. x) zákona č. 246/1992 Sb., se za týrání považuje jiné jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete.

Podle § 3 písm. m) zákona č. 246/1992 Sb., se pro účely tohoto zákona utrpením rozumí stav zvířete způsobený jakýmkoliv podnětem nebo zákrokem, kterého se zvíře nemůže samo zbavit a který u zvířete způsobuje bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt.

Podle § 28 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud o věci uvažil takto:

Žalobní námitku, podle které bylo řízení před správním orgánem I. stupně zatíženo procesní vadou spočívající v tom, že ve věci rozhodoval Ing. L. T., který měl být z projednávání celé záležitosti vyloučen z důvodu své podjatosti, neshledal soud opodstatněnou. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce vznesl námitku podjatosti vůči Ing. L. T. do protokolu o projednání správního deliktu ze dne 24.3.2009, přičemž důvod podjatosti Ing. T. spatřoval ve skutečnosti, že jmenovaný se zná s mysliveckým hospodářem p. R. a účastní se mysliveckých akcí v Děkově. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto usnesením ze dne 18.5.2009, zn: OŽP/810/2009/U tak, že Ing. Libor T. není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o správním deliktu žalobce. V usnesení byl žalobce poučen o možnosti podat proti němu odvolání ve lhůtě 15 dnů ke Krajskému úřadu Středočeského kraje. Této možnosti žalobce nevyužil a odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti nepodal. Za situace, kdy žalobce nevyužil možnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí o jím vznesené námitce podjatosti a namísto toho v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé rozporoval závěry obsažené v rozhodnutí o námitce podjatosti a uváděl ještě další důvody, ve kterých spatřuje podjatost Ing. T., jsou jeho výtky irelevantní. O námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči Ing. Liboru T. totiž bylo správním orgánem pravomocně rozhodnuto a tato skutečnost byla pro žalovaného v dalším řízení závazná.

K námitkám žalobce, že při rozhodování o námitce podjatosti bylo vycházeno výhradně ze sdělení příslušného referenta, že správní orgán měl vyslechnout p. R., případně si vyžádat zprávu daného spolku a že podrobné šetření ve věci nebylo učiněno, soud předně poukazuje na § 14 odst. 1 správního řádu, podle kterého je úřední osoba podjatá, lze-li o ní důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení, případně k zástupcům zájem na výsledku řízení. V projednávaném případě žalobce namítal podjatost Ing. T. z toho důvodu, že se zná s panem R. a účastní se mysliveckých akcí v Děkově. Tyto skutečnosti nicméně Ing. T. podle úředního záznamu ze dne 15.5.2009, č.j.: OŽP/810/2009 popřel, když sdělil, že s panem R. žádné vztahy a vazby nemá a jeho účast na mysliveckých akcích byla v rozsahu jeho pracovní náplně na úseku myslivosti. Pro vyloučení oprávněné úřední osoby podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu navíc nepostačuje „pouhý“ poměr úřední osoby k věci nebo účastníkům řízení (který v souzené věci ničím prokázán nebyl), ale je nutno vždy prokázat zájem úřední osoby na výsledku řízení. V projednávaném případě však obsah správního spisu neskýtá žádný podklad pro závěr, že by Ing. T. měl jakýkoliv zájem na výsledku daného řízení, přičemž žalobce toto v průběhu správního řízení a v následně podané žalobě ani netvrdil.

Žalobcem nově uváděné důvody podjatosti, a sice že Ing. T. a pan R. jsou přátelé a účastní se akcí honebního sdružení, které bylo účastníkem petice proti podnikání matky vedoucího organizační složky žalobce v zemědělství, byly uplatněny opožděně, a proto k nim nelze přihlížet. Podle § 14 odst. 2 správního řádu musí účastník řízení uplatnit námitku podjatosti, jakmile se o ní dozví. Z tohoto ustanovení vyplývá, že námitku podjatosti, a tedy i všechny známé důvody pro vyloučení dané úřední osoby, musí účastník řízení uplatnit bez zbytečného odkladu. Pokud tak neučiní, nelze k opožděně uplatněným důvodům podjatosti dle § 14 odst. 2 správního řádu přihlížet. V projednávané věci žalobce o skutečnosti, že oprávněnou úřední osobou v řízení o správním deliktu je Ing. T., nepochybně věděl již od okamžiku, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o projednání tohoto správního deliktu ze dne 23.2.2009, zn: OŽP/810/2009, neboť Ing. T. uvedené oznámení podepsal. Bylo proto na žalobci, aby uvedl všechny důvody pro vyloučení Ing. T. bez zbytečného odkladu. Jestliže tak neučinil a nad rámec důvodů uvedených v protokolu o projednání správního deliktu ze dne 24.3.2009, zn.: OŽP/810/2009, ve kterém vznesl námitku podjatosti vůči L. T.,

označil další důvody podjatosti jmenované úřední osoby až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, respektive v žalobě, přestože mu tyto důvody musely být známy již dříve, nedostál povinnosti zakotvené v § 14 odst. 2 správního řádu a k takto opožděně uplatněným důvodům nelze přihlížet.

Námitku žalobce, podle níž nebylo spolehlivě prokázáno, že by k předmětným únikům zvířat došlo dne 23.1.2009 v 9.30 hod., dne 27.1.2009 ve 13.13 hod. a dne 28.1.2009 ve 14.38 hod., když správní orgán vyšel z fotodokumentace, a tedy z dat a časových údajů na fotografiích, které lze snadno měnit, stejně jako lze měnit objekty na fotografiích, a že se tudíž mohlo jednat o únik hospodářských zvířat jiného subjektu, neshledal soud oprávněnou. Je tomu tak proto, že na fotografiích založených ve správním spise, které byly správnímu orgánu předloženy Obecním úřadem Děkov dne 10.2.2009 pod č.j.: OŽP/810/2009, je jednoznačně zachycen únik zvířat, k němuž došlo dne 23.1.2009 v 9.30 hod., dne 27.1.2009 ve 13.13 hod. a dne 28.1.2009 ve 14.38 hod. Žalobce přitom při projednání správního deliktu dne 24.3.2009 *sám připustil*, že k úniku jeho zvířat dne 23.1.2009 a dne 28.1.2009 skutečně došlo (viz protokol z jednání z uvedeného dne). Příčina úniku *žalobcových* zvířat je pak zřejmá z protokolu o místním šetření konaném dne 23.4.2009, zn.: OŽP/810/2009, při kterém správní orgán zjistil, že v některých místech oplocení nevyhovuje a že v těchto místech je možný volný únik hospodářských zvířat chovaných žalobcem. Za této situace je žalobcovo tvrzení o možné manipulaci s fotografiemi ryze účelové. Žalobce navíc nepředložil žádný důkaz, který by manipulaci s předmětnými fotografiemi prokazoval.

Soud považuje za nedůvodnou také námitku, v níž žalobce pro případ, že dne 23.1.2009 skutečně unikla jím chovaná zvířata, uvedl, že se tak stalo poté, co byl elektrický obvod přerušen zábranou a že tento výpadek byl způsoben vyšší mocí nebo jinou osobou, takže není dána absolutní objektivní odpovědnost žalobce. Soud předně poukazuje na ust. § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., podle kterého se právnická osoba dopustí správního deliktu (mj.) tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat. Povinnost učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat jednoznačně vyplývá z § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. Z dikce zákona je zřejmé, že se v daném případě jedná o správní delikt právnické osoby, který je založen na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti bez zavinění. Pro naplnění této skutkové podstaty je rozhodné pouze to, že uložená povinnost nebyla splněna. Zákon č. 246/1992 Sb., upravuje v § 28 podmínky, při jejichž splnění se právnická osoba vyviní z odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Dle uvedeného ustanovení právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila *veškeré úsilí, které bylo možno požadovat*, aby porušení právní povinnosti zabránila. Pouze a jenom za této situace právnická osoba neodpovídá za porušení zákonem stanovené povinnosti, resp. za spáchání správního deliktu. Zákon tedy neumožňuje, aby se právnická osoba (žalobce) zprostila odpovědnosti za správní delikt pouhým obecným a ničím nepodloženým odkazem na údajnou vyšší moc či nespecifikované jednání třetí osoby. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v souzené věci nevynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zakotvené v § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., zabránil. To prokazuje již zmíněný protokol ze dne 23.4.2009, zn.: OŽP/810/2009, ve kterém je zachyceno zjištění správního orgánu, že v některých místech oplocení (pastvin užívaných žalobcem k chovu zvířat) nevyhovovalo a že v těchto místech byl možný volný únik hospodářských zvířat. Toto zjištění správního orgánu žalobce ničím nepopřel, když se hájil pouze tím, že se mu již podařilo sehnat finanční prostředky a nakoupit kvalitnější zabezpečení pastvin. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcova argumentace, že vedoucí organizační složky údajně zvířata hlídala, či poukaz na velikost pastevního areálu. Vzhledem k opakovaným únikům chovaných zvířat nelze než konstatovat, že jejich hlídání vedoucím organizační

složky zjevně nebylo dostatečně účinné, a nelze je proto považovat za opatření nezbytné pro zabránění úniku hospodářských zvířat ve smyslu § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. Účinnost zvolených opatření k zabránění úniku zvířat měl žalobce zvážit mj. též s ohledem na velikost pastevního areálu, na kterou nyní poukazuje. Obhajobu žalobce, že na celou situaci lze nahlížet tak, že zvířata mohl nechat přechodně pást mimo své pastviny, považuje soud za neobratný projev snahy žalobce hájit se všemi možnými argumenty. Žalobce snad ani nemůže myslet vážně své tvrzení, že zvířata nechal „pást“ na pozemcích v bezprostřední blízkosti dopravních komunikací, o čemž svědčí fotografie zachycující úniky zvířat ve dnech 23.1.2009 a 27.1.2009, nehledě k tomu, že k využití těchto (zřejmě obecních) pozemků jako pastvin žalobce zcela jistě neměl žádné oprávnění.

Soud shledal irelevantní také obhajobu žalobce, že za úniky zvěře nese do značné míry odpovědnost Honební společenstvo Děkov, které nedostatečně reguluje stavy divoké zvěře v dané lokalitě a ta pak žalobci způsobuje škodu a plaší chovaná zvířata. Jak již bylo konstatováno shora, tím, kdo nese odpovědnost za splnění povinnosti stanovené v § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., tj. za realizaci opatření nezbytných k zabránění úniku hospodářských zvířat, je výlučně žalobce jakožto chovatel zvířat, nikoliv honební společenstvo. Žalobce v řízení ničím neprokázal, že by k opakovaným únikům jím chovaných zvířat došlo v důsledku zničení ohradníků divokou zvěří apod. Jeho tvrzení o plašení jím chovaných zvířat divokou zvěří považuje soud za krajně nevěrohodné, neboť je obecně známo, že plachost divoké zvěře je mnohem větší než plachost domestikovaných zvířat, takže je vyloučeno, aby divoká zvěř plašila žalobcem chovaná zvířata, zvláště jsou-li tato, jak žalobce tvrdí, hlídána Ing. K.

Soud však přisvědčil námitce, ve které žalobce brojí proti nesprávné právní kvalifikaci vytýkaného jednání, přičemž zdůrazňuje, že chovaná zvířata netýral a současně poukazuje na to, že samotný únik zvířat není možné kvalifikovat jako týrání.

Z obsahu správního spisu vztahujícího se k dané věci soud zjistil, že obsahově totožnou námitku žalobce uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V napadeném rozhodnutí nicméně tato zásadní odvolací námitka zůstala ze strany žalovaného zcela bez povšimnutí. Za této situace soudu nezbylo než vyjít z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je rozhodnutí správního orgánu, ve kterém se správní orgán náležitě nevypořádá se všemi odvolacími námitkami, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V souzené věci žalobce v odvolání výslovně vznesl námitku, v níž nesouhlasil s právní kvalifikací svého jednání, tj. se závěrem správního orgánu, že se dopustil týrání zvířat, což je mu kladeno za vinu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, nicméně žalovaný se s uvedenou námitkou v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal. Zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a již tato skutečnost sama o sobě je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

V řízení o správním deliktu je rozhodováno o vině a trestu pachatele správního deliktu za porušení práva. V rámci tohoto řízení správní orgány zjišťují, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tedy zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem. Závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu musí vždy vycházet ze skutkových okolností daného případu. V daném případě je správními orgány obou stupňů žalobci kladeno za vinu, že se dopustil týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a x) zákona č. 246/1992 Sb. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že znakem skutkové podstaty správního deliktu, za který byl žalobce v souzené věci sankcionován, není jednání spočívající v týrání zvířat, ale „pouze“ jednání spočívající

v „neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat“ (viz § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb.). Žalobce se tedy vůbec nemusel dopustit týrání zvířat, aby mohl být za dané delikt ní jednání sankcionován; pro jeho postih zcela postačovalo zjištění, že jako chovatel hospodářských zvířat neučinil opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat. Jinak řečeno, pokud správní orgán I. stupně označil jednání, které je žalobci vytýkáno, ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty současně za týrání zvířat, učinil tak dle náhledu soudu zcela zbytečně a nad rámec zákona.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že samotný únik chovaných hospodářských zvířat nelze automaticky kvalifikovat jako jejich týrání. Podmínkou toho, aby bylo možné jednání žalobce označit za týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) či x) zákona č. 246/1992 Sb., je skutkové zjištění svědčící o tom, že žalobce *choval zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení*, nebo že se dopustil *jiného jednání, v jehož důsledku došlo k utrpení zvířat*. Utrpením se přitom pro účely zákona č. 246/1992 Sb., rozumí stav zvířete způsobený jakýmkoliv podnětem nebo zákrokem, kterého se zvíře nemůže samo zbavit a *který u zvířete způsobuje bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt* (§ 3 písm. m) cit. zákona). Obsahem správního spisu není jediný důkaz, který by prokazoval, že by žalobce choval zvířata v nevhodných podmínkách (nic takového nebylo ostatně žalobci ze strany správního orgánu vytýkáno), nebo že by v souvislosti se zjištěnými úniky bylo zvířatům způsobeno utrpení, tj. stav způsobující bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt. Žádná taková skutková zjištění nejsou popsána ani v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jediné skutkové zjištění, na jehož základě byl žalobce v dané věci sankcionován, spočívá v tom, že *„nezabezpečil chovná zvířata, která unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí“*.

Soud vzhledem k výše uvedenému považuje právní kvalifikaci žalobcova delikt ního jednání obsaženou ve výroku prvostupňového rozhodnutí, která toto jednání označuje za týrání zvířat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) či x) zákona č. 246/1992 Sb., za nesprávnou. Skutkový závěr správních orgánů obou stupňů, že se žalobce takového týrání zvířat dopustil, nemá žádnou oporu ve spise, což je podstatnou vadou řízení, která rovněž odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

Žalobce mj. namítá, že v řízení před správním orgánem nebylo spolehlivě prokázáno, že by k únikům zvířat došlo právě dne 25.8.2008 v 14:00 hod., dne 2.9.2008 v 15:30 hod. až 15:35 hod., dne 5.9.2008 v 8:30 hod. až 8:40 hod., dne 9.9.2008 v 10:00 hod. až v 11:00 hod. a v 15:15 hod. až 15:20 hod. Soud v této souvislosti nemohl přehlédnout, že obsahem spisového materiálu není žádná fotodokumentace, která by byla správnímu orgánu I. stupně předložena Obecním úřadem Děkov (údajně se tak mělo stát dne 24.9.2008) či Policií ČR a která by úniky žalobcem chovaných zvířat v těchto dnech prokazovala. Tato fotodokumentace není zaznamenána ani ve sběrném archu k č.j.: OŽP 810/2009, který je přehledem obsahu spisového materiálu. Podle sběrného archu byl první úkon ve věci učiněn až dne 10.2.2009, kdy byla do spisu založena stížnost Obecního úřadu Děkov na volně pobíhající zvířata, která správnímu orgánu došla dne 10.2.2009 a byla založena do spisu jako dokument pod pořadovým číslem 1. Přílohou této stížnosti sice byla i fotodokumentace, ta však zachycuje pouze úniky zvířat, k nimž došlo ve dnech 23.1.2009, 27.1.2009 a 28.1.2009. Zprávy Policie ČR, OOP Hořesedly ze dne 21.11.2008 a 19.12.2008 se vztahují k únikům zvířat, k nimž mělo dojít 14.11.2008 a 15.12.2008. Při ústním jednání konaném dne 24.2.2009 se žalobce také vyjadřoval konkrétně pouze k únikům zvířat, ke kterým došlo dne 23.1.2009 a 28.1.2009. Protože obsahem spisového materiálu nejsou žádné podklady, které by se vztahovaly k únikům žalobcových zvířat, k nimž mělo dle výrokové části prvostupňového

rozhodnutí dojít v srpnu a září roku 2008, není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán v tomto směru vycházel, ani to, zda byl žalobce s těmito podklady vůbec seznámen a zda mu bylo umožněno se k nim před vydáním rozhodnutí vyjádřit (§ 36 odst. 3 správního řádu). Bude úkolem správního orgánu, aby v dalším řízení spisový materiál o tyto podklady doplnil a poskytl žalobci možnost se k nim před vydáním rozhodnutí vyjádřit.

Z popsanych důvodů soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez jednání zrušil pro nezákonnost spočívající v nesprávné právní kvalifikaci žalobcova jednání a dále pro shora vytčené vady řízení (§ 76 odst. 1, § 78 odst. 1, 3 s.ř.s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. listopadu 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.